

Jeffrey van de Locht over zijn aanpak

'Wat er **precies gebeurt**, weet ik zelf niet eens'

Hij studeerde aan de Wageningen Universiteit en was jarenlang technisch consultant in de informatisering, met een mooi salaris en een leaseauto. Ruim tien jaar geleden verlegde Jeffrey van de Locht (44) zijn koers. Hij schreef zich in voor de opleiding Energetisch Therapeut en startte in 2010 in Wageningen een natuurgeneeskundige praktijk voor energetische therapie, energetische massage en energetische huisreiniging. 'Iedereen heeft een innerlijk kompas', vertelt hij. 'Er is een bepaalde krachtbron, waardoor dat naaldje uitslaat en je een bepaalde richting op loopt. Ik ben min of meer gestuurd of geleid.'

Nieuwe cliënten in zijn praktijk melden zich vaak na mond-tot-mondreclame. Maar soms dankt hij ze aan een origineel samenwerkingsverband, met de naam 'MassageEvenementen'. Een initiatief van vier enthousiaste, professionele masseurs uit Wageningen. 'We doen allemaal iets anders: voetreflexzonemassage, rebalancing, holistische massage en energetische massage', legt Jeffrey uit. 'Samen organiseren we massage-evenementen voor bedrijven, congressen en bijvoorbeeld verzorgingshuizen. We staan ook op braderieën en markten. We doen dit om onze therapieën/massages laagdrempelig te maken. Mensen lopen langs, kijken naar ons kraampje en denken: even proberen, waarom niet? Ze worden dan tien minuutjes behandeld. Sommige mensen voelen dan al wat ik doe. Soms melden ze zich daarna in mijn praktijk.'

Zoals de hoogbejaarde man, met wie hij kennismakte op een braderie. 'Hij had fibromyalgie, artrose, hartproblemen en gebruikte veel medicijnen. Hij ging een gesprek aan met mij, maar wilde eigenlijk niet gemasseerd worden. Hij dacht dat het pijn zou doen. Ik zei: 'Maar dit is energetische massage.' Dat is eigenlijk energetische therapie in een ander jasje, met nét iets meer aanraking. Maar het is de energie die het werk doet. Hij zei: 'Probeer het dan maar, maar wees wel voorzichtig.' Hij ging liggen, ik gaf hem een korte behandeling en dat voelde prima voor hem. Een maandje later belde hij op en zei: 'Het heeft toch iets met me gedaan, want ik voel minder pijn.' Hij

wilde graag een volledige behandeling proberen. Zo is het begonnen. Dit is geen casus van: iemand is ziek en geneest. Dit is meer: iemand is ziek, en ik kan het voor die persoon leefbaarder maken. Dat vind ik ook belangrijk.'

'Samen organiseren we massage-evenementen voor bedrijven, congressen en bijvoorbeeld verzorgingshuizen. We staan ook op braderieën en markten. We doen dit om onze therapieën/massages laagdrempelig te maken.'

'Ik zie deze man elke maand, nu al ongeveer drie jaar. Hij heeft bijna geen pijn meer. Het is voor hem leefbaar geworden. Eerst was het echt vreselijk, vertelde hij. Hij kan nu bijvoorbeeld goed wandelen. Ik behandel hem altijd een klein uur. Ik doe nooit hetzelfde. Hij vindt het wel fijn om heel zijn lichaam aangeraakt te hebben, maar ik laat me altijd leiden door mijn gevoel. Ik word als een magneet getrokken naar de plekken waar ik moet zijn op dát moment, op die dag. Die plekken begin ik aan te raken. Ik hou mijn handen erop, en dan voel ik dat het gaat >

stromen. Er gaat energie van mij naar hem, en andersom. Maar het is niet mijn energie: het is energie uit het universum, die zich op een gegeven moment gaat richten. En dan gaat het bewegen. Ik ben in feite een kanaal, naar de cliënt toe. Er vindt een soort transformatie plaats van de energie, waardoor die in zijn lichaam bruikbaar kan worden. Meestal wordt hij op de bank een beetje suf en stijf. Ook omdat hij lang in een bepaalde houding moet liggen. Maar als hij dan gaat lopen, merkt hij het al. De pijn neemt af en hij voelt zich vitaler.

In de reguliere zorg vertellen ze deze man: 'Gezien wat je allemaal hebt, is het een wonder dat je er zo bij loopt.' Dat geeft hij aan mij terug en dat voelt fijn, dat ik op deze manier iets kan bijdragen. Deze cliënt praat in de reguliere zorg ook over wat ik doe. Hij heeft het bijvoorbeeld verteld aan zijn manueel therapeut. Die stuurt nu cliënten door naar mij. Ik heb daar niks voor hoeven doen. Dat is helemaal via deze cliënt gegaan. Dit zijn de beste ambassadeurs die je kunt hebben.'

Jeffrey kan het andere energetisch therapeuten aanraden: mensen laagdrempelig laten kennismaken met wat je te bieden hebt. 'Iets zelf kunnen voelen en ervaren, zegt meer dan de mooiste folder, visitekaart of website. Als mensen op een bank liggen en ze ervaren het, zeggen ze: 'Dat is raar, je raakt me niet eens aan en ik voel al wat. Hoe doe je dat?' Maar eigenlijk doe ik niks. Ik faciliteer alleen maar. Ik zorg voor gunstige voorwaarden waardoor het zelfgenezend vermogen optimaal kan functioneren. Dat is wat ik doe. Wat er precies gebeurt, weet ik zelf niet eens. Het gaat stromen. Maar ik weet

niet precies hoe en wat. In die zin vind ik het steeds een wonder, want ik heb er zelf de controle niet over. Ik kan niet zeggen: 'Ik ga nu dit en dat doen, en dan zal het volgende gebeuren.' Die controle heb ik niet. Ik houd mijn hand op een bepaalde afstand, en dan gebeurt het. Ergens geeft dat ook een beetje een naar gevoel: want stel dat het morgen niet meer werkt? Daar denk ik weleens aan. Dat is een raar idee.'

Van de andere kant: het is er heel zijn leven al. 'Maar ik dacht vaak dat het bij het normale leven hoorde, dat iedereen dat had. Dit dacht ik ook van de informatie die ik kreeg van anderen, buiten de normale zintuiglijke waarnemingen om. Als kind weet je niet beter. Het hoorde erbij voor mij: weten en voelen. Ik wist bijvoorbeeld wat iemand ging zeggen. Of als iemand iets zei, was het net alsof ik het al gehoord had. Ik kon aan iemand voelen hoe hij in zijn vel zat. Ik ben niet helderziend, maar ik voel dingen aan. En dat heeft zich ontwikkeld door de tijd: ik voel het nu meer in mijn handen, tot ongeveer halverwege mijn onderarm. Als ik met mijn hand in het energieveld ga van een ander, dan voel ik precies waar de plekken zitten waar het niet stroomt, waar het blokkeert of waar ik iets kan veranderen. Soms voel ik het al vanaf 50 cm en soms moet ik iemand aanraken. Dan ga ik het kneden, zeg maar. Dan masseer ik het en voel ik iets losspringen, iets glijden of tintelen.

Vroeger was het meer aanvoelen, dus echt in mijn eigen lichaam. Dan voelde ik de emotie of pijn van een ander bij mijzelf, op diezelfde plek. Omdat het nu meer in mijn handen zit, kan ik er meer afstand van nemen. Ik zit er niet meer helemaal >

in. Ik heb er nu zelf ook minder last van. In het begin sloeg het altijd op mijn buik: ik voelde iets bij een ander en dan bleef dat in mijn buik hangen. Ik kreeg enorme buikpijn. Dat was mijn zwakke punt. Maar ik voelde het ook op andere plekken, bijvoorbeeld in mijn hoofd.'

Begin jaren negentig ging hij naar de Wageningen Universiteit, voor de studie die nu bekendstaat als Bedrijfs- en Consumentenwetenschappen. In 1998 studeerde hij af. 'Tussendoor heb ik ook de opleiding tot Sportmasseur en Sportverzorger gedaan, omdat ik dat leuk vond. Massage heeft mij altijd wel geïnteresseerd. Maar mijn hoofddoel was de studie. De rest kwam erbij. Tijdens dat masseren merkte ik wel dat nog op een ander niveau iets gebeurde dan alleen op het fysieke niveau. Ik begon (lichaams)energieën te voelen. Ik voelde tintelingen in mijn hand als ik op bepaalde lichaamsdelen kwam. Alsof er mieren op kropen, of een vlieg over mijn arm liep. Daar begon ik ook een beetje mee te spelen: hé, wat is dit? Een beetje onderzoeken, zeg maar. Ik vroeg dan ook aan de persoon die ik masseerde: 'Ik voel hier wat, heb je daar een blessure of is daar iets?' Vaak bleek dat gewoon te kloppen. Soms ging het bijvoorbeeld om oude blessures. Inmiddels ben ik erachter dat in je hele energiesysteem, in je hele veld, ook dingen van het verleden blijven zitten. Het is één informatiesysteem.'

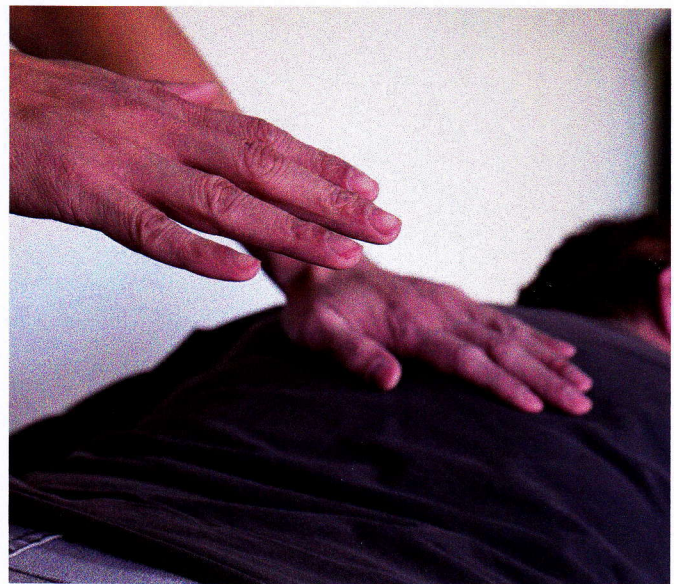
**'Ik heb daar niks voor hoeven doen.
Dat is helemaal via deze cliënt gegaan.
Dit zijn de beste ambassadeurs die je
kunt hebben.'**

Na zijn studie ging hij aan de slag als technisch consultant, in de informatisering. 'Een fijn beroep, vond ik, met goede secundaire arbeidsvoorwaarden. Ik was heel rationeel bezig. Maar vanbinnen voelde het niet echt prettig. Er was iets in me dat eruit moest komen. Dat pad ben ik uiteindelijk gaan volgen. De roep werd steeds luider. Ik werd er als een magneet door aangetrokken. Iedereen heeft een innerlijk kompas. Er is een bepaalde krachtbron, waardoor dat naaldje uitslaat en je een bepaalde richting op loopt. Ik ben min of meer gestuurd of geleid. Maar het is de kunst daar goed naar te luisteren, want het is een heel subtiel instrument.

Op gegeven moment kwam het in één keer door: dit moet ik gaan doen. In 2005 ben ik begonnen met de opleiding Energetisch Therapeut, aan Het Johan Borgman College in Utrecht. Ik was er al bekend mee, door een tante van mij. Zij had die opleiding ook gedaan. Toen ik klein was, heeft ze me ook wel eens behandeld.

Zijn tante zette hem ook op het spoor van energetische huisreiniging. 'Zij deed dat weleens bij ons thuis. Zij zei: 'Je kunt het ook zelf doen'. Ik ben het op gegeven moment gaan proberen. Dat was nog vóór de opleiding Energetisch Therapeut. Het is een kwestie van in huis gaan staan en het schoon denken. Met gedachten kun je veel doen, ook energieën veranderen. Ik vergelijk het weleens met het wissen van een cassettebandje. Mensen zetten hun energie in een huis. Een huis heeft ook een verleden. Dat kun je allemaal wissen.'

Huisreiniging is de enige activiteit waarbij hij een hulpmiddel gebruikt, naast zijn handen: wierook. 'Dat geeft een soort houvast. Daardoor kom ik in een bepaalde sfeer, waardoor ik me nét iets meer kan focussen. Ik kijk naar die rook en zie hoe die zich in elke porie van het huis vastzet en alles losweekt, waarna ik het kan wegnemen. Zo kan ik het voor mezelf beter visualiseren. Het is een ritueel geworden. Ik denk er ook niet meer bij na: oh, nou moet ik de wierook pakken. Nee: ik doe het gewoon. Het zou ook zonder kunnen, maar ik ben het nu eenmaal zo gewend.

Ik heb mijn werk als consultant geleidelijk kunnen afbouwen. Toch beschouw ik mezelf niet als iemand met een late roeping in de energetische therapie. Ik was één van de jongste op de opleiding. Er zaten voornamelijk vrouwen in mijn klas, met een gemiddelde leeftijd van ongeveer 40 jaar. Ik denk dat veel mensen eerst een bepaalde levenservaring moeten opdoen of dingen moeten ervaren, voordat ze anderen kunnen gaan helpen. Ze noemen dat de 'wounded healer': je moet zelf iets meegeemaakt hebben, gewond zijn geweest. Je eigen verwondingen herken je dan in anderen en die kun je genezen. Maar niet iedereen heeft dat nodig. Het verschilt per individu.'

Meer informatie:

www.messageevenementen.nl; www.heelthuis.nl